

говата пропаганда затулила сичките по-напредни стрѣмления на манихейството и дала на сектата нейниятъ особенъ, славянски колоритъ (цвѣтъ). Богомилъ избралъ между своите ученици *апостоли*, и неговата пропаганда имала громаденъ успѣхъ. Въ това време богомилството са е распространило, както са види, съвѣршено свободно. По историческите предания, даже и бжлгарскиятъ царъ Самоилъ е ималъ сношения съ павликяните. Съ тая сжща сила богомилството преминува и въ 12-то столѣтие: цѣли бжлгарски мѣстности биле нацѣлени съ еретическо население. Но твѣрде малко уцѣлелиши памѣтници сж сжхраниле за насъ слѣди за борбата на православието съ богомилството. Такива сж сжчиненията на упомѣвнатиятъ отъ насъ пресвитера Козма, когото отнасятъ до 10-ятъ вѣкъ, и отъ когото сж извѣстни: „Слово святаго Козмы пресвитера на еретики препрѣние и поучение отъ божественныхъ книгъ“, „Слово о церковномъ чину“, „О мятущихся чернцѣхъ“, „О затворницѣхъ“, „О епископахъ“, „Отъ патерика“ (първите двѣ сж издадени въ „Архивътъ“ на Кукулевича, 4, 71-97). Послѣ Козма слѣдува другъ обличителъ, Иларионъ Меглински. Въ славянските Номоканони отъ онова време са внасятъ цѣли статии за богомилите и манихеите. По-вататашното заключение за тая история на манихейското богомилство е било таково, че Бжлгария е станала за южна Европа срдоточие, отъ дѣто новата ересь подъ имена патарени, катарии и др. т. са е распространило не само по славянските земи на балканскиятъ полуостровъ, но и въ Италия и южна Франция, дѣто албигойците сж биле даже въ прави сношения